

No One Sits Alone

By Elder Gerrit W. Gong
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Ingen sidder alene

Ældste Gerrit W. Gong
De Tolv Apostles Kvorum

October 2025 general conference

Living the gospel of Jesus Christ includes making room for all in His restored Church.

I.

For 50 years, I have studied culture, including gospel culture. I began with fortune cookies.

In San Francisco's Chinatown, Gong family dinners concluded with a fortune cookie and a wise saying like "A journey of a thousand miles begins with a single step."

As a young adult, I made fortune cookies. Wearing white cotton gloves, I folded and tucked into shape the round cookies hot out of the oven.

To my surprise, I learned fortune cookies are not originally part of Chinese culture. To distinguish Chinese, American, and European fortune cookie culture, I looked for fortune cookies on multiple continents—just as one would use multiple locations to triangulate a forest fire. Chinese restaurants in San Francisco, Los Angeles, and New York serve fortune cookies, but not those in Beijing, London, or Sydney. Only Americans celebrate National Fortune Cookie Day. Only Chinese advertisements offer "Authentic American Fortune Cookies."

Fortune cookies are a fun, simple example. But the same principle of comparing practices in different cultural settings can help us distinguish gospel culture. And now the Lord is opening new opportunities to learn gospel culture as Book of Mormon allegory and New Testament parable prophecies are fulfilled.

Efterlevelse af Jesu Kristi evangelium indebærer, at man skaber plads til alle i hans genoprettede kirke.

I.

I 50 år har jeg studeret kultur, deriblandt evangeliekultur. Jeg begyndte med lykkekager.

I Chinatown i San Francisco afsluttede familien Gong familiemiddagene med en lykkekage og vise ord i stil med: »En rejse på tusind mil begynder med et enkelt trin.«

Som ung voksen lavede jeg lykkekager. Iført hvide bomuldshandsker foldede og formede jeg de runde småkager, når de kom varme ud af ovnen.

Jeg blev overrasket, da jeg fandt ud af, at lykkekager ikke oprindeligt var en del af kinesisk kultur. For at kunne skelne mellem kinesiske, amerikanske og europæiske lykkekager kiggede jeg efter dem på flere kontinenter – akkurat som man bruger flere stedsbestemmelser for at triangulere skovbrande. På kinesiske restauranter i San Francisco, Los Angeles og New York serverer de lykkekager, men det gør de ikke i Beijing, London eller Sydney. Det er kun amerikanerne, der fejrer en national lykkekage-dag. Og kun i kinesiske reklamer tilbydes der »autentiske amerikanske lykkekager«.

Lykkekager er et sjovt og enkelt eksempel. Men samme princip, som kan anvendes til at sammenligne særpræg i forskellige kulturelle rammer, kan hjælpe os til at se forskelle i evangeliekultur. Og nu åbner Herren for nye muligheder for at lære om evangeliekultur, efterhånden som allegorier i Mormons Bog og profetiske lignelser i Det Nye Testamente går i opfyldelse.

II.

Everywhere people are moving. The United Nations reports 281 million international migrants. This is 128 million more individuals than in 1990 and more than three times 1970 estimates. Everywhere, record numbers of converts are finding The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Every Sabbath, members and friends from 195 birth countries and territories gather in 31,916 Church congregations. We speak 125 languages.

Recently, in Albania, North Macedonia, Kosovo, Switzerland, and Germany, I witnessed new members fulfilling the Book of Mormon allegory of the olive tree. In Jacob 5, the Lord of the vineyard and his servants strengthen both olive tree roots and branches by gathering and grafting together those from diverse locations. Today children of God gather as one in Jesus Christ; the Lord offers a remarkable natural means to expand our lived fullness of His restored gospel.

Preparing us for the kingdom of heaven, Jesus tells the parables of the great supper and wedding feast. In these parables, invited guests make excuses not to come. The master instructs his servants to “go out quickly into the streets and lanes of the city” and “the highways and hedges” to “bring in hither” the poor, maimed, halt, and blind. Spiritually speaking, that’s each of us.

Scripture declares:

“All nations shall be invited” unto “a supper of the house of the Lord.”

“Prepare ye the way of the Lord, ... that his kingdom may go forth upon the earth, that the inhabitants thereof may receive it, and be prepared for the days to come.”

Today those invited to the supper of the Lord come from every place and culture. Old and young, rich and poor, local and global, we make our Church congregations look like our communities.

As chief Apostle, Peter saw heaven open a vision of “a great sheet knit at the four corners, ... wherein were all manner of ... beasts.” Taught Peter: “Of a truth I perceive that God is no respecter of persons. ... In every nation he that feareth [the Lord], and worketh righteousness, is accepted with him.”

In the parable of the good Samaritan, Jesus invites us to come to each other and to Him in His inn—His Church. He invites us to be good

II.

Overalt er mennesker i bevægelse. FN rapporterer, at der er 281 millioner migranter på verdensplan. Det er 128 millioner flere personer end i 1990, og mere end tre gange så mange som estimerne fra 1970 lyder på. Overalt finder konvertitter i rekordhøje tal Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hver sabbat mødes medlemmer og venner fra 195 oprindelseslande og territorier i Kirkens 31.916 menigheder. Vi taler 125 sprog.

For nylig så jeg i Albanien, Nordmakedonien, Kosovo, Tyskland og Schweiz, hvordan nye medlemmer opfyldte allegorien om oliventræet i Mormons Bog. I Jakob 5 styrker vingårdens herre og hans tjenere både rødderne og grenene på oliventræet ved at samle og pøde andre ind fra forskellige steder. I dag samles Guds børn som ét i Jesus Kristus; Herren tilbyder et bemærkelsesværdigt naturligt redskab til at øge vores erfaring med hans gengivne evangeliums fylde.

For at forberede os på himmeriget fortalte Jesus lignelserne om det store festmåltid og kongesønnens bryllup. I disse lignelser kommer de inviterede med undskyldninger for ikke at komme. Husets herre giver sine tjenere denne instruks: »Gå straks ud på byens gader og stræder og hent de fattige, vanføre, blinde og lamme herind.« I åndelig forstand er det os hver især.

Skrifterne siger:

»En veltilberedt nadver i Herrens hus, hvortil alle folkeslag skal indbydes.«

»Bered I Herrens vej ... for at hans rige må have fremgang på jorden, for at dens indbyggere må modtage det og være beredt på de dage, der skal komme.«

I dag kommer de, der er inviteret med til Herrens festmåltid, fra alle steder og kulturer. Gamle som unge, rige og fattige, lokale og globale får vi Kirkens menigheder til at ligne vores samfund.

Som ledende apostel så Peter i et syn himlen åben og »en stor dug, der ved de fire hjørner blev sænket ... i den var der alle slags af jordens ... dyr«. Peter belærte om denne sandhed: »Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen ... I et hvilket som helst folk tager [Herren] imod den, der frygter ham og øver retfærdighed.«

I lignelsen om den barmhjertige samaritaner opfordrer Jesus os til at komme til hinanden og til ham på hans herberg – hans Kirke. Han

neighbors. The good Samaritan promises to return and recompense the care of those in His inn. Living the gospel of Jesus Christ includes making room for all in His restored Church.

The spirit of “room in the inn” includes “no one sits alone.” When you come to church, if you see someone alone, will you please say hello and sit with him or her? This may not be your custom. The person may look or speak differently than you. And of course, as a fortune cookie might say, “A journey of gospel friendship and love begins with a first hello and no one sitting alone.”

“No one sits alone” also means no one sits alone emotionally or spiritually. I went with a brokenhearted father to visit his son. Years earlier, the son was excited to become a new deacon. The occasion included his family buying him his first pair of new shoes.

But at church, the deacons laughed at him. His shoes were new, but not fashionable. Embarrassed and hurt, the young deacon said he would never go again to church. My heart is still broken for him and his family.

On the dusty roads to Jericho, each of us has been laughed at, embarrassed and hurt, perhaps scorned or abused. And with varying degrees of intent, each of us has also disregarded, not seen or heard, perhaps deliberately hurt others. It is precisely because we have been hurt and have hurt others that Jesus Christ brings us all to His inn. In His Church and through His ordinances and covenants, we come to each other and to Jesus Christ. We love and are loved, serve and are served, forgive and are forgiven. Please remember, “earth has no sorrow that heav’n cannot heal”; earth burdens lighten—our Savior’s joy is real.

In 1 Nephi 19, we read: “Even the very God of Israel do [they] trample under their feet; ... they set him at naught. ... Wherefore they scourge him, and he suffereth it; and they smite him, and he suffereth it. Yea, they spit upon him, and he suffereth it.”

My friend Professor Terry Warner says the judging, scourging, smiting, and spitting were not occasional events that occurred only during Christ’s mortal life. How we treat each other—especially the hungry, the thirsty, those left out alone—is how we treat Him.

indbyder os til at tage os godt af vores næste. Den barmhjertige samaritaner lover at vende tilbage og kompensere for den omsorg, der bliver ydet på hans herberg. Efterlevelse af Jesu Kristi evangelium indebærer at skabe plads til alle i hans genoprettede Kirke.

Betydningen af plads på herberget omfatter, at »ingen sidder alene«. Når I kommer i kirke, og I måske ser nogen sidde alene, vil I så ikke nok sige hej og sætte jer ved ham eller hende? Det har I måske ikke for vane. Den person ligner ikke jer eller taler måske ikke som jer. Og selvfølgelig, som en lykkekage kunne lyde: »En rejse med evangelisk venskab og kærlighed begynder med et hej, og at ingen sidder alene.«

»Ingen sidder alene« betyder også, at ingen sidder alene følelsesmæssigt eller åndeligt. Jeg tog med en sønderknust far hen for at besøge hans søn. År forinden glædede sønnen sig til at blive diakon. Det gav anledning til, at familien for første gang købte et par nye sko til ham.

Men i kirken lo diakonerne af ham. Hans sko var nye, men ikke moderigtige. Forlegen og såret sagde den unge mand, at han aldrig ville tage i kirke igen. Mit hjerte græder stadig med ham og hans familie.

På de støvede veje, der fører til Jeriko, er vi alle blevet leet af, gjort til grin og blevet såret, måske endda hånet eller udsat for overgreb. Og i forskellig grad af hensigt har vi alle tilsidesat, overset, overhørt eller måske bevidst såret andre. Det er lige præcis, fordi vi alle er blevet såret eller har såret andre, at Jesus Kristus bringer os alle til sit herberg. I hans kirke og gennem hans ordinancer og pagter kommer vi til hinanden og til Jesus Kristus. Vi elsker og elskes, tjener og betjenes, tilgiver og tilgives. Husk på: »Himlen kan læge de jordiske sår«; jordiske byrder løftes – vor Frelses glæde er ægte.

I 1 Nephi 19 læser vi: »Endog selve Israels Gud træder mennesker under føde ... de regner ham for intet ... Derfor pisker de ham, og han tåler det; og de slår ham, og han tåler det. Ja, de spytter på ham, og han tåler det.«

Min ven professor Terry Warner siger, at den ringeagt, den piskning, de slag og det spytteri ikke var sporadiske hændelser, der kun fandt sted under Kristi liv på jorden. Den måde, vi behandler hinanden på – særligt de sultne, de tørstige og udstødte – er måden, vi behandler ham på.

In His restored Church, we are all better when no one sits alone. Let us not simply accommodate or tolerate. Let us genuinely welcome, acknowledge, minister to, love. May each friend, sister, brother not be a foreigner or stranger but a child at home.

Today many feel lonely and isolated. Social media and artificial intelligence can leave us yearning for human closeness and human touch. We want to hear each other's voices. We want authentic belonging and kindness.

There are many reasons we may feel we do not fit in at church—that, speaking figuratively, we sit alone. We may worry about our accent, clothes, family situation. Perhaps we feel inadequate, smell of smoke, yearn for moral cleanliness, have broken up with someone and feel hurt and embarrassed, are concerned about this or that Church policy. We may be single, divorced, widowed. Our children are noisy; we don't have children. We didn't serve a mission or came home early. The list goes on.

Mosiah 18:21 invites us to knit our hearts together in love. I invite us to worry less, judge less, be less demanding of others—and, when needed, be less hard on ourselves. We do not create Zion in a day. But each “hello,” each warm gesture, brings Zion closer. Let us trust the Lord more and choose joyfully to obey all His commandments.

III.

Doctrinally, in the household of faith and fellowship of the Saints, no one sits alone because of covenant belonging in Jesus Christ.

Taught the Prophet Joseph Smith: “It is left for us to see, participate in and help to roll forward the Latter-day glory, ‘the dispensation of the fullness of times ...’ when the Saints of God will be gathered in one from every nation, and kindred, and people.”

God “doeth not anything save it be for the benefit of the world; ... that he may draw all men [and women] unto him. ...

“... He inviteth them all to come unto him and partake of his goodness; ... and all are alike unto God.”

Conversion in Jesus Christ requires us to put off the natural man and worldly culture. As President Dallin H. Oaks teaches, we are to give

I hans genoprettede kirke står vi alle bedre, når ingen sidder alene. Lad os ikke blot give plads til eller tolerere. Lad os oprigtigt byde velkommen, anerkende, tjene og elske. Må hver ven, søster eller bror være hverken udlænding eller fremmed, men et barn, der har hjemme.

I dag føler mange sig ensomme og isolerede. Sociale medier og kunstig intelligens kan få os til at længes efter menneskelig nærhed og berøring. Vi vil gerne høre hinandens stemmer. Vi ønsker ægte tilhørsforhold og venlighed.

Der er mange grunde til, at vi kan føle, at vi ikke passer ind i kirken – at vi i overført betydning sidder alene. Vi gør os måske bekymringer om vores accent, tøj eller familiesituation. Vi kan føle os utilstrækkelige, lugte af røg, længes efter moralsk renhed, have slået op med nogen og føle smerte og forlegenhed, eller nages af det ene eller det andet i Kirkens retningslinjer. Vi kan være enlige, fraskilte, enker eller enkemænd. Vores børn larmer; vi har ingen børn. Vi har ikke været på mission eller er kommet tidligt hjem. Og sådan kan man blive ved.

IMosija 18:21 opfordres vi til at knytte vores hjerter sammen i kærlighed. Jeg opfordrer til, at vi bekymrer os mindre, dømmer mindre, kræver mindre af andre – og om nødvendigt at være mindre hårde ved os selv. Vi skaber ikke Zion på én dag. Men for hvert »hej«, hver hjertelig handling, kommer vi Zion nærmere. Lad os stole mere på Herren og gladeligt vælge at holde alle hans bud.

III.

Doktrinært er det sådan, at ingen sidder alene i de helliges husstand af tro og fællesskab, takket være pagtsbåndet i Jesus Kristus.

Profeten Joseph Smith lærte os: »Det er overladt til os at se, deltage i og hjælpe med til at videreføre de sidste dages herlighed ... »tidernes fylde ... når Guds hellige vil blive indsamlet fra alle nationer, stammer, tungemål og folk.«

Gud »gør ikke noget, uden at det er til gavn for verden ... så han kan drage alle mennesker til sig ...

Han opfordrer dem alle til at komme til sig og tage del i hans godhed ... og alle er lige for Gud.«

Omvendelse til Jesus Kristus kræver, at vi aflægger det naturlige menneske og verdslig kultur. Som præsident Dallin H. Oaks har lært os, må vi

up any tradition and cultural practice that is contrary to the commandments of God and to become Latter-day Saints. He explains, "There is a unique gospel culture, a set of values and expectations and practices common to all [the] members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints." Gospel culture includes chastity, weekly attendance at church, abstaining from alcohol, tobacco, tea, and coffee. It includes honesty and integrity, understanding we move forward, not upward or downward, in Church positions.

I learn from faithful members and friends in every land and culture. Scriptures studied in multiple languages and cultural perspectives deepen gospel understanding. Different expressions of Christlike attributes deepen my love and understanding of my Savior. All are blessed when we define our cultural identity, as President Russell M. Nelson taught, as a child of God, a child of the covenant, a disciple of Jesus Christ.

The peace of Jesus Christ is meant for us personally. Recently a young man earnestly asked, "Elder Gong, can I still go to heaven?" He wondered if he could ever be forgiven. I asked his name, listened carefully, invited him to talk with his bishop, gave him a big hug. He left with hope in Jesus Christ.

I mentioned the young man in another setting. Later I received an unsigned letter that began, "Elder Gong, my wife and I have raised nine kids ... and served two missions." But "I always felt I would not be allowed in the celestial kingdom ... because my sins as a youth were so bad!"

The letter continued, "Elder Gong, when you told about the young man gaining hope of forgiveness, I was filled with joy, beginning to realize that maybe I [could be forgiven]." The letter concludes, "I even like myself now!"

Covenant belonging deepens as we come to each other and to the Lord in His inn. The Lord blesses us all when no one sits alone. And who knows? Maybe the person we sit next to may become our best fortune cookie friend. May we find and make place for Him and each other at the supper of the Lamb, I humbly pray in the holy name of Jesus Christ, amen.

opgive enhver tradition og kulturel skik, der er i modstrid med Guds bud, og blive sidste dages hellige. Han har forklaret: »Der er en enestående evangelisk kultur, et sæt af værdier, forventninger og skikke, der er fælles for alle medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.« Evangeliekultur omfatter kyskhed, ugentlig kirkegang, afholdenhed fra alkohol, tobak, te og kaffe. Den omfatter ærlighed og integritet og en forståelse af, at vi bevæger os fremad, og ikke opad eller nedad, i kirkekaldelser.

Jeg lærer af trofaste medlemmer og venner i ethvert land og enhver kultur. Skrifter, der studeres på flere sprog og med flere kulturelle perspektiver, gør forståelsen af evangeliet dybere. Forskellige udtryk for kristuslignende egenskaber gør min kærlighed til og forståelse af min Frelser dybere. Alle velsignes, når vi, som præsident Nelson sagde, definerer vores kulturelle identitet som et Guds barn, pagtens barn og en Jesu Kristi discipel.

Jesu Kristi fred er tiltænkt os helt personligt. For nylig spurgte en ung mand oprigtigt: »Ældste Gong, kan jeg stadig komme i himlen?« Han spekulerede på, om han nogensinde kunne blive tilgivet. Jeg spurgte, hvad han hed, lyttede nøje og opfordrede ham til at tale med sin biskop og gav ham et stort knus. Han gik derfra med håb i Jesus Kristus.

Jeg har nævnt den unge mand i anden sammenhæng. Senere modtog jeg et brev uden afsender, der lød: »Ældste Gong, min hustru og jeg har opfostret ni børn ... og tjent på to missioner.« Men »jeg har altid følt, at jeg ikke vil blive tilladt adgang til det celestiale rige ... fordi min ungdoms synder var så grelle!«

Brevet fortsatte: »Ældste Gong, da du fortalte om den unge mand, der fandt håb om tilgivelse, blev jeg fyldt med glæde og begyndte at tænke, at jeg måske kan [blive tilgivet].« Brevet sluttede med: »Nu kan jeg tilmed lide mig selv!«

Pagtsbånd knyttes stærkere, når vi kommer til hinanden og til Herren på hans herberg. Herren velsigner os alle, når ingen sidder alene. Og hvem ved? Måske bliver den person, som vi sidder ved siden af, vores bedste lykkecake-ven. Må vi finde og skabe plads til ham og hinanden ved Lammets festmåltid; det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.